

ensstemmende. Landsretten har samtidig fremhævet, at denne værdi kun vil blive opnået gennem indførelse af nye komplicerede regler, der må antages at ville skabe en del praktiske vanskeligheder, navnlig i en overgangsperiode. Præsidenten for vestre landsret har udtalt, at han, uanset det meget ønskelige i på de flest mulige områder at opnå nordisk retsenhed, må nære afgørende betæneligheder ved det foreliggende lovudkast. Den danske dommerforening har i sin erklæring givet udtryk for, at de nugældende erstatningsregler har virket godt, og at de ikke volder særlige praktiske vanskeligheder i retsanvendelsen, idet domspraksis på det omhandlede område efterhånden må siges at ligge fast. Under henvisning hertil har foreningen fremhævet, at de gældende regler ikke uden tvingende grunde bør ændres. Endelig har Assurandør-Societetet ikke kunnet give sin tilslutning til udkastets bestemmelser om erstatningsansvar uden skyld og om, at ringe uagtsomhed fra skadelidtes side ikke kan begrunde nedsættelse af erstatningen, og har i forbindelse hermed fremhævet, at motorkøretøjer i dag er så almindelige transportmidler, at erstatningsansvaret ikke bør knyttes til besiddelsen af køretøjerne, men alene til overtrædelse af reglerne for deres benyttelse. Societetet har endvidere udtalt, at der ikke i praksis føles nogen trang til at indføre nye lovregler med hensyn til de nævnte spørgsmål.

Justitsministeriet må være enig i, at der ikke i praksis har vist sig trang til at ændre de grundlæggende principper for erstatningsansvaret for brug af motordrevne køretøjer, og må på denne baggrund nære afgørende betænkelighed ved at søge regler om objektivt ansvar indført på dette område, ligesom man må anse det for betænkeligt at løsrive forsikringens hæftelse fra det personlige ansvar, således at forsikringens karakter af en ansvarsforsikring bortfalder. Det ville ganske vist være særdeles ønskeligt, om der kunne indføres nordisk retsenhed på dette område, men det må samtidig erkendes, at den umiddelbare praktiske betydning af en sådan retsenhed ikke ville være stor, idet der allerede for år tilbage er indført den ordning, at ansvarsforsikringspolicerne i alle de nordiske lande udstedes således, at de også dækker skader, der forvoldes i de andre nordiske lande, i overensstemmelse med den dér gældende erstatningslovgivning. Hvad særlig angår hensynet til at sikre de tilskadekomne en effektiv og rimelig erstatningsordning, er det justitsministeriets opfattelse, at den gældende forsikringspligt i forbindelse med bestemmelsen i færdselslovens § 65, stk. 1, der — som nævnt — pålægger den motorkørende bevisbyrden for, at skaden ikke kunne være afværget ved den agtpå-

givenesshed og omhu, der udkræves ved benyttelse af motordrevne køretøjer, såvel i henseende til driften som i henseende til materiellet, yder de tilskadekomne tilstrækkelig erstatningsretlig beskyttelse.

Udvalgets forslag om en selvrisiko på 200 kr. kunne vel gennemføres, selv om den nuværende ansvarsordning i øvrigt bibeholdtes, men justitsministeriet må også nære betænkeligheder ved dette forslags gennemførelse. Det bemærkes herved, at samtlige de institutioner, der over for justitsministeriet har udtalt sig om betænkningen, har frarådet, at selvrisikoordningen indføres. Den danske dommerforening har således fremhævet, at ordningen utvivlsomt ville forøge retternes arbejde og vanskeliggøre forligsmæssige afgørelser. Foreningen af politimestre har udtalt, at også politiets arbejde måtte ventes forøget betydeligt. Det ville således blive nødvendigt i en række sager, der i dag afgøres uden politiets indblanding, at optage politirapport. Foreningen har yderligere peget på, at selvrisikoordningen ville friste til omgåelse ved aftaler med reparatører om forhøjelse af regningsbeløbene for reparationer med selvrisikobeløbet.

Udvalgets forslag om indførelse af den nævnte risikoordning er først og fremmest begrundet i præventive hensyn. Det må herved fremhæves, at den skærpselse, der siden 1955 har fundet sted af strafansvaret for færdselsforseelser og med hensyn til frakendelse af retten til at føre motorkøretøj må antages at have haft en betydelig præventiv værdi, og det må efter justitsministeriets opfattelse henstå som tvivlsomt, hvilken præventiv virkning, der herudover vil kunne opnås ved indførelse af den foreslåede ordning.

Medens justitsministeriet således har fundet det rigtigst at undlade at søge de i udvalgsbetænkningen foreslåede hovedprincipper for erstatningsordningen gennemført, har man ment på enkelte punkter at burde søge de nugældende erstatningsregler ændret. Disse ændringsforslag bygger på udvalgsbetænkningens udkast.

Ad 3. I § 65, stk. 2, bestemmes, at skade på personer eller gods, der befordres med motordrevet køretøj, kun omfattes af bestemmelserne i stk. 1, når befordringen sker for betaling. Det følger af § 65, stk. 3, at spørgsmålet om erstatningsansvar for skade på personer og gods, der befordres uden betaling, skal afgøres efter almindelige erstatningsregler, således at det påhviler skadelidte at bevise, at skaden er forvoldt med forsæt eller ved uagtsomt forhold.

I hvert fald for så vidt angår ikke-betalende passagerer må den gældende regel anses for utilfreds-